

Editoriaal

Ahoy!

Neen, niet uw vertrouwde Boordmatroos aan de pen dit keer, maar zijn bevallige scheepsmakkers. U hoort het goed, de Boordmatroos ligt op dit eigenste moment nog steeds onder zeil, overtuigend geveld door sterke drank en slechte vrouwen. Slechte vrouwen? Inderdaad, wie ons 'breedgeschouderde scheepswijven' noemt, dagen wij zonder verwijl uit tot een rondje rumshots hijsen. Aan de penetrante snurkgeluiden en de alcohol damp op zijn patrijspoort te merken, zal het bootje van de Boordmatroos niet gauw meer varen.

Muiterij op de TaZ-boot? Jazeker, maar dat houdt het leven spannend. Geniet van een dag vol prachtige voorstellingen en we houden u op de hoogte van verdere – al dan niet bloederige – ontwikkelingen.

Lieve groeten,
La Gabinella en Black Kat

BLACK BOX

(Zoals u ziet is onze black box nog steeds leeg... en u bent de enige die hem kan vullen. Dit is ons Tazette discussieforum: laat uw heikele thema's, hete hangijzers en andere ongemakken hier achter en breng een verhit debat tot stand! Contactadres: dagkrant.taz@tartart.be)

TAZ TELEX

* Vandaag te gast bij **TAZ Talk: Dimitri Verhulst**, auteur van onder andere *Yerma vraagt een toefeling* en *Aalst*. Afspraak om 17u in Galerie Beausite aan de zeedijk!

* Theater aan Zee verwelkomt een **extra straatact: DAUTOSHOW** van en door **Maya Albert** en **Jits Van Belle**. Te bewonderen op het wapenplein op 1/08 om 16h en 18h en op 2/08 om 15h, 16h30 en 18h.

* De eerste voorstelling van **Entr'acte** op 2 augustus is **afgelast**.

* Onder de guests van **Jan Steen** op 31 juli kunnen wij alvast bekendmaken: **Jasper Steverlinck**. Naar verluidt komen er nog een travestiet en een pianist, maar daarover later meer.

* De voorstelling **4.48 Psychosis** wordt toch in het **Engels** gespeeld.

* De aangekondigde **vuurcreatie** op donderdag 3/08 (22u) wordt vervangen door **Theater Tol**.

TAZ verwent jonge snaken in het Leopoldspark

Oostende wordt tijdens TAZ opnieuw omgetoverd tot een knotsgekke kinderstad aan zee. Onder de noemer *familiepark* maakt programmator Marc Breban een *round up* van alles wat interessant, ontroerend of gewoon grappig is in kindertheaterland.

Tanya Hermsen (De Bank) en Lotte Pinoy (dochter van curator Marijke Pinoy) brengen *Klein Verhaal over de Liefde* (Larf!), naar het gelijknamige prentenboek van Marit Törnqvist. Een muzikaal beeldverhaal over eenzaamheid en verlangen voor kids vanaf 4 jaar.

Een andere *hot tip* is *Het Fluistertheater van Floor, Oto en Titus*, een voorstelling van Michael De Cock, waar je samen met actrices Sophie Derijcke, Nathalie Meskens en Veerle Dobbelaere even knus tegen elkaar aangeleund naar een andere wereld kan ontsnappen.

Na de waterbedden en de haai Salami uit hun vorige installatie *Watertanden en Zeewolven*, stuiten de interactievelingen van Studio Orka in *Lava, een Bodemonderzoek* op ondergronds leven. Wat dat leven is blijft vooralsnog een onverklaarbaar mysterie.

Ridders zijn volop in op TAZ dit jaar. En zeg nu zelf, wie wil nu géén ridder worden? Die koene knapen beleven altijd spannende avonturen, doden bloeddorstige draken en mogen uiteindelijk altijd met de knapste grieten trouwen. In *De Ridder zonder Hart* moet betreffende Ridder echter eerst nog... zijn hart terugvinden. En in *De Riddershow Paard Wan, Toe en Trie* strijden ridders Jan en Marc samen om de affecties en gunsten van één schone jonkvrouw. Als daar maar geen duel op leven en dood van komt! Peuters, kleuters en andere *cool cats* worden overigens verzocht in passend ridderkostuum naar de Riddershow af te zakken, alwaar TAZ ridders Jan en Marc zal bedanken met een verrassing.

(Black Kat)

Klein verhaal over de liefde, za 29/7 en zo 30/7 om 16u.

Het Fluistertheater van Floor, Oto en Titus, ma 31/7 t.e.m. 4/8 om 14u en 16u.

Lava, een Bodemonderzoek, zo 30/7 t.e.m. vr 4/8 om 13u, 15u en 17u.

De Ridder Zonder Hart, za 29/7 om 11u en 18u, zo 30/7 om 16u op het strandplein Mariakerke.

De Riddershow Paard Wan, Toe en Trie, za 5/8 om 11u, 15u en 18u.

Alle voorstellingen gaan door in het Leopoldspark tenzij anders vermeld. Het volledige programma van #Familiepark vind je in de TAZ-brochure of op www.theateraanzee.be.

TAZETTE

EDITIE # 03 ZA 29/07

GRATIS - V.U. LUC MUYLAERT, VAARTDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE

De meeste mensen wachten nooit écht

Leentje Vandenbussche noemt zichzelf een professional in het wachten. De jonge Damse studeerde driedimensionale vormgeving aan de Academie van Gent en debuteerde in 2005 met de modeshow-performance *Onder onder*, een container met als dak een glazen catwalk waarop modellen niet enkel defileerden maar ook exuberant performden. Dit jaar staat ze op Theater aan Zee met haar performance/straattheater *Alles en niets*, een eerbetoon aan Samuel Beckett, waarbij een onbepaald aantal mensen op een openbare plek staan te wachten op... nog meer wachten. De komende dagen wordt Oostende getest op zijn uithoudingsvermogen.

Hoe ben je op het idee gekomen om mensen voor hun plezier urenlang te laten wachten?

LV: 'Het project heeft drie fundamenteën. Becketts *Wachten op Godot*, mijn eigen wandeltocht naar Santiago De Compostela en het dagelijkse fenomeen van wachtende mensen. Iedereen wordt voortdurend met wachten geconfronteerd, ik wou er een project rond creëren.'

Wat heeft Santiago De Compostela te maken met wachten?

LV: 'Veel. Ik heb 800 kilometer alleen gestapt. Het enige wat je doet, is eten zoeken en slapen. Je hebt het gevoel met niets bezig te zijn. Pas achteraf voelde ik de impact van die trektocht, het fantastische van die ervaring. Lang wachten geeft hetzelfde gevoel. Eerst overloop je wat je nog moet doen die dag, daarna vraag je je af wat je eigenlijk staat te doen en dan komt het moment waarop niets er nog toe doet. Pas die laatste fase gebeurt er echt iets.'

Wat gebeurt er dan? Beland je in een toestand van meditatie?

LV: Dat kan, maar dat hoeft niet. Een van de deelnemers in Gent noemde het puur zen, maar je kan het op allerlei manieren invullen. De essentie is voor mij: het wachten en zijn fysieke en mentale invloeden.

Ben je zelf een ongeduldig type? Heb je het moeilijk met wachten?

LV: Ja, nog steeds heel erg. Maar de meeste mensen, waaronder ikzelf, wachten nooit écht. Er zijn altijd 'wachtattributen' beschikbaar: een GSM, een tijdschrift... alles wat je kan helpen om weg te vluchten van het wachten.

Wat zijn je verwachtingen voor Oostende?

LV: Heel veel. Ik heb acht locaties uitgekozen die elk een ander aspect van het wachten belichten. Sommige plekken zijn druk, andere desolaat. De beelden die verschillende plekken opleveren, zijn bijna stilleven. Dramatische stilleven, als het motregent en de lucht grijs is (*lucht*). Maar ik heb veel schrik. Het is niet evident om veel vrijwilligers te vinden, hoewel ik hoop dat er op het einde 100 man staat. En ik wil ook kinderen, daar ben ik heel benieuwd naar. Misschien dat die het volhouden dankzij een zekere koppigheid.

Voor toekomstige deelnemers aan het project: wat is het effect van langdurig wachten?

LV: Vreemd genoeg kan dat fijn zijn. In Gent hebben twintig mannen drie uur lang gewacht. Na afloop vlogen ze elkaar in de armen en gingen als de beste vrienden samen een pint drinken. Ze waren bovendien hun tijdsbesef verloren: de klokslagen van 12u hadden ze nog gehoord, maar die van 13u herinnerde niemand zich nog. Het wachten werkt ook aanstekelijk: veel voorbijgangers bleven spontaan staan en uitkijken naar het moment waarop één van de mannen iets zou doen. Tevergeefs natuurlijk (*lucht*).

Waarom moeten mensen meedoen?

LV: Om te voelen hoe leuk wachten kan zijn... Je doet het per dag zo vaak, waarom zou je het niet bij mij komen doen?

(De Boordmatroos)

Wil je figureren in *Alles en niets*? Schrijf je in via e-mail op het adres alleseniets@gmail.com of bezoek Leentje Vandenbussche in haar caravan op het Stationsplein.

Lora Zenn

Walsen met de duivel

Tom Ceulemans en Tom Hermans vormen samen de creatieve tandem van Lora Zenn, een band die op bijzonder verhalende wijze groezelige blues combineert met tipsy jazz. Op TAZ#2005 was hun toen nog onafgewerkte suite al goed voor het laureaatschap. Dit jaar serveren ze u de afgewerkte versie.

Uit het juryverslag: 'Een concert dat aan Tom Waits, Zita Swoon doet denken, en aan loungebars en nachtbrakerij op late uren.'

TC: 'Nachtbrakerij, hm...'

Om zo iets echt authentiek te laten klinken, moet je het, net zoals een Tom Waits, aan den lijve ondervinden, neem ik aan.

TH: 'Wij zijn nochtans geen zware drinkers.'

TC: 'We maken echt wel nachtmuziek, maar dat is niet bewust. Het is gewoon zo gegroeid. Het is een stijl die ons allebei heel erg aanspreekt. Ik heb ook altijd een voorliefde gehad voor fanfaretoestanden – dan denk je automatisch ook aan roken en drinken – en het gebruik van oude instrumenten. Het idee om simpele composities af en toe te mengen met iets ingewikkeldere dingen. Dat zorgt voor die sfeer.'

Dit jaar komen jullie naar TAZ met de suite waarmee jullie in 2005 muzieklaureaat werden. Toen was hij nog niet helemaal rond, nu wel. Wat ontbrak er nog aan?

TC: 'Er ontbraken nog nummers. En het verhaal. We hadden toen niet het gevoel dat het af was, maar we wisten wel hoe het geheel moest klinken. Het stond ook echt nog in zijn kinderschoenen. Het concept bestond nog maar een paar maanden.'

TH: 'Om eerlijk te zijn: voor TAZ hebben wij een hele tijd stilgelegen. Dat was de eerste keer dat we terug samenkwamen. We hadden wel ideeën, maar we hadden er nog nooit iets mee gedaan. TAZ was voor ons de gelegenheid om er aan te beginnen.'

TC: 'Aangezien we die prijs hadden gewonnen, zagen we onszelf sowieso verplicht om er iets deftigs van te maken en het project rond te krijgen.'

Beschouwen jullie muziek maken in de eerste plaats als een verhaal vertellen?

TH: 'Geen concreet verhaal. Ons gaat het meer om de sfeerschepping, met een aantal kleine verhaaltjes erin, die samen ergens naartoe gaan.'

Lora Zenn heeft al een volwaardige plaat uit, maar jullie ambities liggen veeleer in de film- en theaterwereld.

TC: 'Bij onze eerste optredens zeiden mensen ons vaak dat we theatermuziek maakten, heel filmische en beeldende muziek. En eigenlijk klopt dat wel. Het grootste deel van ons repertoire bestaat trouwens uit instrumentale nummers. Die zouden perfect bij theater passen.'

Opvallend: jullie hebben een voorkeur voor walsen. Vanwege de lichtvoetigheid?

TH: 'Ik vind de wals niet zo zeer lichtvoetig.'

TC: 'Oppervlakkig gezien misschien wel, maar persoonlijk vind ik de wals pure drama.'

TH: 'Lora meets the devil, een nummer van op onze plaat, is een duivelse wals waarin de duivel haar weg danst naar de ondergang. Lichtvoetig hoeft een wals dus absoluut niet te zijn.'

TC: 'Kurt Weill, die voor ons een echte openbaring was, heeft veel walsen geschreven. Echte oorlogswalsen, puur drama. Dat is pijnlijk! We zijn ook op zoek gegaan naar wat die oude muziekjes die ons beïnvloeden nu precies zo authentiek maakt. En dat bleken die walsen te zijn. Die vind je in hedendaagse muziek amper nog terug.'

(Pepe)

Lora Zenn speelt vandaag nog om 17u in het stationsbuffet.

10 nooit eerder gestelde vragen aan...

Luc Muylaert

Net zoals vorig jaar maakt de Boordmatroos zijn borst nat om de festivalbevolking op het rooster te leggen met tien bizarre, persoonlijke, verrassende, lospeuterende en niet geheel van voorkenis gespeende vraagjes.

Festivalcoördinator Luc Muylaert bijt de spits af!

1 – Ben je een muzikmens of een theatermens?

LM: Venijnige vraag... een muziektheatermens (*grijnst*)

2 – Wat is het belachelijkste dat je ooit gelezen hebt?

LM: De bijsluiter van een doosje Daffalgan, bij gebrek aan een goed boek.

3 – Neem je je vrouw mee als je gaat vissen?

LM: Ik vis met mijn vrouw... maar niet zo vaak. Eén keer om de drie jaar, zo iets?

4 – Hou je van religieuze muziek?

LM: Nogal ja... niet met religieuze bedoelingen, maar koralen, daar hou ik enorm van.

5 – Hoeveel zou je over hebben voor een eerste editie van je favoriete auteur?

LM: Niks eigenlijk. Wie is mijn favoriete auteur? Vargas Llosa... of Louis Paul Boon, dat is mijn nummer één.

6 – Wat is het minste moment van een festival?

LM: De kater na de eerste dag.

7 – Wie is de duurste, jij of je vrouw?

LM: Nogal zeker ik.

8 – Heb je ooit lang haar gehad?

LM: Veel te lang, 't had geen zicht... Gewoon uit luiheid niet bij de kapper geraakt.

9 – Wat is je favoriete kruid?

LM: Ik ruik zeer graag verse tijm.

10 – Wat zou je graag eens doen in Oostende wat je nog niet gedaan hebt?

LM: De tweede van Gorecki, uitgevoerd door een groot orkest op het water, met enorme versterking en mensen op het strand. Op 11 november.

(De Boordmatroos)

Hartverscheurende vertelling

Allez, George

Het lijkt wel het interieur van een poppenkast: onsamenhangend maar charmant. Een gemakkelijke zetel, een hoopje kleurrijke dekens op de grond, een vrolijk geschilderd bureautje met rode nebloemen op het bureaublad. Een keurig mannenkostuum, gedrapeerd rond een kapstok. Alles ademt folklore uit. De bundel dekens blijkt onverwachts leven te bevatten; een guitig hoofd piept boven de dekens uit. Alleen al door de twinkelende oogjes heeft dat gezichtje ons beet, en het zal ons niet meer loslaten. Het dekenfiguurtje rolt heen en weer over de scène en ontpopt zich dan, zoals een vlinder uit zijn cocon, tot een vrouw.

Op TaZ 2005 werd Leen Roels Jong Theaterlaureaat met haar zelfgeschreven monoloog *Le pays promis*, deze zomer staat ze terug in Oostende met *Allez, George*. Zeiden wij stáán? Een *understatement* voor de mokerslag die ze ons met *Allez, George* toediende. Zelden zagen wij zoveel maturiteit in tekst, spel en regie verzameld in één jonge meisjesgedaante, op sublieme wijze geflankeerd door een uitstekende Berten Larnout en de heerlijke *Amélie Poulain*-achtige muziek van Pedro De Strooper. Roels blijkt zich deze zomer ontpopt te hebben tot een veelkleurige vlinder van indrukwekkende klasse.

'Ik zit vol!' roept Linda uit, en prompt baart ze een baksteen. De baksteen die *hij* ooit door haar raam wierp, om haar, een cafédochter, zijn liefde te verklaren. Ontroerend naïef vertelt ze over hem, met wie ze de wereld zou rondlopen - tot bleek dat ze het leven was voorbijgelopen, en hem onderweg ergens kwijtgeraakt. Even later zien we het *corpus delictum* binnenwaaien: George, een lange *frak* aan, de haren nat van de regen - 'God zet de bloembakken buiten en George geeft ze water'. Het onhandige inschenken van koffie, de stroeve communicatie tussen Linda en George, maar ook de tederheid waarmee ze nog steeds dansen: een ouder stel zoals er duizenden bestaan. Toch zijn ze geen stel meer, en vooral Linda lijkt op een ongezonde manier vast te houden aan hun verleden. 'Ik zie je nog altijd graag, weet je dat'. De machteloze blik in Georges ogen verraadt dat hij haar verdriet niet kan lenigen.

Leen Roels schrijft, regisseert en acteert. Tekst, regie en spel zijn dan ook op onnavolgbare wijze vervlochten tot een organisch geheel. Het acteerwerk van beide jonge acteurs verbluft nog het meest. Want in deze rollen verwachten we een Ineke Nijssen, een Josse De Pauw of een Dirk Roofthoofd, *en bref*: doorleefde acteurs die weten hoe ze de sfeer van Vlaanderen in de jaren *stillekes* moeten oproepen - omdat ze er misschien zelf zijn in *gekweekt*. Het gebruik van dialect, de thematiek, de gehele vormgeving (en niet te vergeten: de muziek) doen twintig jaar ervaring vermoeden in de Ceremoniastal, niet toevallig het gezelschap dat zich in de toekomst over Leen Roels zal ontfermen. Maar in een interview met de TaZette gisteren verklaarde Roels - noteer dat dit haar tweede productie is - tot voor kort niet vertrouwd te zijn met het werk van Eric De Volder. Dames en heren, wij kunnen enkel met luide stem het volgende omroepen: Leen Roels is een natuurtaent! Als auteur verrast en ontroert Roels evenzeer, hoewel er hier en daar - maar nu neuken we werkelijk mieren - een beetje kon gesnoeid worden in tekst, om de kracht van het geheel nog meer te ballen. En regie? De tederheid van kleine gebaren, de betekenisvolle details, de verfrissende intro, enfin, we weiden beter niet uit, voor we helemaal lyrisch worden.

'Peizen doet zeer', zegt Linda. De hartverscheurende vertelling *Allez, George* doet ook zeer, veel zeer. Het was lang geleden dat we tijdens een voorstelling nog eens naar een zakdoek moesten grijpen - gelukkig leende die vriendelijke Oostendenaar naast ons zijn Hawaiihemd uit. *Allez, allez*, mensen, gaat dit vooral zien.

(La Gabinella)

Allez, George, speelt nog vandaag om 15u en 19u30 en zondag om 15u en 19u30 in Malpertuis.

Karim Baggili Quartet, vrijdag 28 juli 2006, 00u30, Stationsbuffet

Flirterige flamenco

Een intieme jazzclub, daar heeft het stationsbuffet waar wij het Karim Baggili Quartet aan het werk zien veel van weg: kleine ronde tafeltjes met een dik wit tafelkleed waarrond koppeltjes dicht bijeenkruipen. Karim Baggili, pas dertig, is een Belgische autodidactische componist en gitarist met Jordaans-Joegoslavische roots. Op zijn twintigste begint hij zich te verdiepen in de flamencogitaar en even later schaft hij zich een ud aan, een Arabische luit. Die twee instrumenten, die Baggili met de nodige virtuositeit bespeelt, vormen de basis van 's mans composities waarin hij flamenco en oriëntaalse muziek op avontuurlijke wijze laat flirten met jazz - wanneer heeft u voor het laatst nog een jazzsolo op dwarsfluit gehoord? Dit laatste komt op conto van Philippe Laloy, de enige oudgediende in dit jonge ensemble. Cellist Simon Lenski, de opzweepende kuif van DAAU, en percussionist Frédéric Malempré speelden deze nacht voor het eerst mee met Baggili. Geen van beiden hoeft je nog iets te leren over hun instrument, en hun debuut bij het kwartet zorgde voor een voelbare dynamiek die het concert die extra drive meegaf. Tel daarbij nog het gastoptreden van pianiste Nathalie Loriers op, de *leading lady* van de Belgische jazz, en het resultaat is een breed spanningsveld waarbinnen een gejaagde Slavische hartslag het bloed in alle richtingen stuwt - van nerveuze, opzweepende jazz naar trieste flamenco en terug. Baggili tapte gisteren uit verschillende vaatjes, maar wat zijn kwartet ons serveerde klonk zelden of nooit troebel. En daar nemen wij graag onze hoed voor af.

(Pepe)